

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **R. M.**, bytem K., J. 30, zastoupen Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem Písek, Přátelství 1960, proti žalovanému: **náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.6.2012, čj. PPR-1298-9/ČJ-2012-99KP,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1.6.2012, čj. PPR-1298-9/ČJ-2012-99KP, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 8 800 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 1.6.2012, čj. PPR-1298-9/ČJ-2012-99KP (dále též napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru ze dne 7.12.2011, č. 4661/2011, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o doplacení služebního příjmu.

Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádává s veškerou žalobcovou argumentací a není z něj patrné, proč je jeho názor nesprávný. Zároveň žalovaný dostatečně nereaguje na žalobcovu námitku, že služba přesčas byla žalobci uložena v rozporu se zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů („zákon o služebním poměru“). Podle § 54 odst. 1 tohoto zákona totiž

služba přesčas může být příslušníkovi uložena toliko v důležitém zájmu služby, a to nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Žalobce uvedl, že v případě jemu uložené služby přesčas tyto podmínky nebyly splněny. Odvolává se na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. srpna 2010, čj. 10 A 34/2010-28, který interpretuje § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru a pro nařízení služby přesčas vyžaduje kumulativní splnění těchto podmínek: 1) důležitý zájem služby, 2) výjimečnost služby přesčas, 3) její odůvodnění a 4) maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce.

Žalobce uvedl, že žalovaný k bodu č. 1 pouze odkázal na § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky; toto ustanovení je však natolik obecné, že nelze přezkoumat, zda jednotlivá služba přesčas byla žalobci uložena v tomto zájmu. Žalobce se naopak domnívá, že služba přesčas mu byla ukládána z důvodu nedostatečného obsazení útvaru; jednalo se o dlouhodobý a vědomý přístup k řešení personálních otázek, motivovaný snahou o úsporná opatření.

K podmínce výjimečnosti (bod č. 2) se žalobce kromě výše uvedeného rozsudku dovolává stanoviska Policejního prezidia čj. SP-350/PR-2007, které ve věci služby přesčas uvádí, že se jedná o službu výjimečnou a její plánování se nesmí stát pravidlem. Žalobce namítá, že personální podstav, který slovy žalovaného může ohrozit plnění úkolů bezpečnostního sboru, nelze považovat za výjimečnou situaci; tento stav podle žalobce trvá již 5 let a jako takový se stal zcela běžným a není na něm nic výjimečného.

K bodu č. 3 žalobce uvedl, že nařízená služba přesčas nebyla odůvodněna konkrétními skutečnostmi; povinnost odůvodnit nařízení služby přesčas přitom mimo jiné vyplývá z trvalého úkolu Policejního prezidia č. 86/K z roku 2007. Stejně tak žalobce odmítá argument, kterým žalovaný zpětně odůvodňuje nařízení práce přesčas tím, že bylo zajištěno splnění úkolu bezpečnostního sboru. Žalobce k tomu podotýká, že zajistit výkon služby je možné i nezákonnými způsoby, takže tento argument je irelevantní. Žalobce rovněž polemizuje s žalovaným ohledně interpretace § 171 písm. h) zákona o služebním poměru a nesouhlasí s tím, že by toto ustanovení zbavovalo žalovaného povinnosti řádně odůvodnit službu přesčas.

Žalobce uzavřel, že § 112 odst. 2 a § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru je nutno interpretovat v souvislosti s § 54 odst. 1 stejného zákona, tj. pouze za službu přesčas nařízenou příslušníkovi v souladu s § 54 odst. 1 nenáleží příslušníkovi služební příjem. V opačném případě, tedy v případě nezákonné služby přesčas, je nutno příslušníkovi poskytnout náhradu.

Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí žalobce dále spatřuje ve faktu, že žalovaný nevysvětluje, proč se na něj obdobná judikatura v některých případech nevztahuje (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. července 2009, čj. 2 As 34/2009-65), zatímco v jiných případech z dřívější judikatury vychází. Žalobce dále uvádí, že se žalovaný s jeho argumenty vypořádává pouze tak, že je odmítá bez patřičného odůvodnění, a rovněž argumentuje nálezem ústavního soudu ze dne 15. listopadu 2011, sp. zn. I. ÚS 20/09, aniž by při tom vysvětlil, co z tohoto nálezu vyvozuje pro předmětné řízení.

Žalobce dále poukázal na porušení procesních předpisů, které mohly mít vliv na řízení. Žalobci bylo navzdory jeho žádosti umožněno účastnit se pouze jednoho jednání senátu poradní komise (v rámci něhož vznesl námitku, že spisový materiál je nedostatečný), o ostatních jednáních žalobce nebyl vyrozuměn. Žalobce se tak cítí být zkrácen na svých právech zaručených v § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru.

Žalobce má rovněž za to, že rozhodnutí služebního funkcionáře v prvním stupni trpí vadou nicotnosti. Rozhodnutí vydal náměstek ředitele útvaru, který nemá v personálních

otázkách pravomoc. Náměstek může ředitele toliko zastupovat, ovšem daný útvar v době vydání rozhodnutí ředitele neměl. Žalobce z toho vyvozuje, že v takovém případě náměstek nikoho nezastupoval (čemuž odpovídá i podpis rozhodnutí, u kterého chybí doložka „v zastoupení“), a vydal tak rozhodnutí coby nekompetentní osoba.

Žalobce konečně namítl, že žalovaný nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav, tj. nepostupoval podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru. Bylo jeho zákonnou povinností zjistit a opatřit veškeré podklady nezbytné pro vydání rozhodnutí a během řízení se s nimi vypořádat, tím spíše pokud to žalobce navrhoval. Žalovaný se ovšem odmítl zabývat skutečnostmi, které by odůvodňovaly nařízení služby přesčas, se slovy, že služba přesčas být odůvodněna nemusí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech a navrhl zamítnutí žaloby. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a jádro sporu spočívá v odlišném právním názoru na možnost proplacení 150 přesčasových hodin. Žalovaný vykládá pojem „důležitý zájem služby“ (jehož legální definice je obsažena v § 201 zákona o služebním poměru) s ohledem na § 2 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky; z těchto ustanovení dovozuje, že služební úkoly mají být plněny včas a kvalitně, a postup, kterým jsou případné překážky odstraňovány, lze kvalifikovat jako postup v důležitém zájmu služby. Následně není rozhodné, o jaké překážky se jedná a jak dlouhé mají trvání. Za situace, v jaké se Policie ČR od roku 2007 nachází, je nutno za takovouto překážku považovat i dlouhotrvající nedostatek policistů.

K procesním otázkám žalovaný uvedl, že žalobci bylo umožněno uplatnit svá procesní práva, neboť měl možnost účastnit se jednání poradní komise, stejně jako nahlížet do spisového materiálu, a na jeho žádost byl senát poradní komise rozšířen o zástupce odborů.

Žalovaný znovu připomněl, že § 171 písm. h) zákona o služebním poměru vyjímá nařizování služby přesčas z procesu řízení ve věcech služebního poměru, takové rozhodnutí nemusí být formalizováno do písemné podoby a není zde nutné uvádět konkrétní důvody, pro které je služba přesčas nařizována. Nařízení služby přesčas totiž není rozhodnutím, ale pouze konkretizováním úkolů, které náleží k výkonu služby. Nadto podle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru je služební příjem stanoven s přihlédnutím ke službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce; proplacení 150 nařízených hodin tak není možné, neboť žalobce za tuto službu přesčas již služební příjem jednou obdržel.

Ohledně námitky nicotnosti žalovaný uvedl, že personální pravomoc náměstka útvaru vychází přímo ze závazného pokynu policejního prezidenta č. 42/2010, o personální pravomoci, na základě které byl pověřen plk. Mgr. K. dne 1. prosince 2011.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na své dosavadní argumentaci.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru „*příslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce*“. Podle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru „*příslušníkovi je stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce*“. Ustanovení § 125 odst. 1 zákona o služebním příjmu uvádí: „*Příslušník má nárok na náhradní volno za každou hodinu*

služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.“

Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, že podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru může být služba přesčas v maximálním rozsahu 150 hodin v kalendářním roce nařízena pouze v *důležitém zájmu služby*. V takovém případě služební příjem není zvýšen, neboť s přesčasovými hodinami již zákon počítá (§ 112 odst. 2 zákona o služebním poměru). Pokud však přesčasové hodiny uvedený limit přesáhnou, má příslušník nárok buď na náhradní volno, nebo na poměrnou část příslušného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku.

Na základě analogické aplikace § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník obdobná práva i za každou vykonanou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, pokud tato služba byla nařízena v rozporu se zákonem (tento závěr dovodil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23. května 2013, čj. 4 Ads 11/2013-41).

Jádro sporu tedy spočívá v posouzení, zda služby přesčas byly nařízeny v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, respektive zda byl tento soulad dostatečně prokázán. Podle ustálené judikatury je třeba pro nařízení služby přesčas ve smyslu § 54 odst. 1 třeba splnit kumulativně tyto podmínky: 1) důležitý zájem služby, 2) výjimečnost služby přesčas, 3) její odůvodnění a 4) maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce (srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. srpna 2010, čj. 10 A 34/2010-28, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. prosince 2013, čj. 11 Ad 15/2012).

Pokud jde o podmínku důležitosti zájmu služby, ponechává zákonodárce pro služební praxi značný aplikační prostor v podobě poměrně široké definice, uvedené v ustanovení § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle níž se za důležitý zájem služby považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Ve vztahu k nařizování služby přesčas tak bude především věcí příslušných vedoucích pracovníků policie, aby vždy v mezích daných tímto ustanovením zvážili potřebu, rozsah a přípustnost nařízení výkonu služby přesčas.

Žalovaný k tomu ve svém rozhodnutí uvádí, že vymezení pojmu důležitý veřejný zájem musí být dostatečně široké právě proto, aby zahrnovalo veškeré potřeby bezpečnostního sboru. Bezpečnostní sbor je povinen zajistit plnění úkolů včas a kvalitně a postup, kdy jsou odstraňovány překážky bránící plnění tohoto úkolu, nehledě na to, o jaké překážky se jedná a jak dlouhé mají trvání, je podle žalovaného vždy postupem v důležitém zájmu služby. S tímto názorem se soud neztotožňuje. Důležitý zájem služby, podobně jako veřejný zájem, představuje obecný právní pojem; správní orgán tedy musí při aplikaci daného ustanovení na individuální případ jasně uvést, v čem konkrétně je spatřován důležitý zájem služby, pro který je služba přesčas nařizována. V tomto smyslu není dostačující odkaz na obecný zájem na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.

Dále je nutno přihlédnout i k druhé z výše uvedených podmínek, neboť k nařizování služby přesčas je možné přistupovat pouze ve výjimečných případech. Tuto výjimečnost lze dovodit již ze samotné úpravy služby přesčas v rámci zákona o služebním poměru, která je pojata coby doplňkový fond služebních hodin nad zákonem stanovenou základní dobu služby příslušníka v rozsahu 37,5 hodin týdně (ustanovení § 52 odst. 1 zákona o služebním poměru). Předpoklad výjimečnosti ostatně potvrzuje i stanovisko Policejního prezidenta čj. SP-350/PR-2007, podle kterého je „*systematické plánování služby přesčas v rozporu se zásadami zákona*

o služebním poměru“ (obdobně též vyjádření Policejního prezidia ČR čj. PPR-483-2/K-ALO-2007 – srov. „*Služba přesčas je právními předpisy považována za službu výjimečnou.*“). Soud v souladu s ustálenou judikaturou (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. prosince 2013, sp. zn. 11 Ad 15/2012, nebo nejnověji rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. října 2015, čj. 1 As 183/2015-63) nespatřuje výjimečnost (a už vůbec ne důležitý zájem služby) v řešení nedostatečného personálního obsazení příslušného útvaru. Tím spíše, že se jedná o dlouhodobý a vědomý přístup žalovaného k řešení personálních otázek. Lze si jistě představit vznik neočekávané situace způsobené například momentální indispozicí či absencí některého z příslušníků např. ze zdravotních či jiných důvodů, jež by byla oprávněně subsumovatelná pod ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Za takový případ ale jistě nelze považovat dlouhodobé (až trvalé) nahrazování nedostatku osob zvýšenými nároky (mimo jiné nařizováním služeb přesčas) na stávající příslušníky s odkazem na důležitý zájem služby.

S výše uvedeným souvisí povinnost náležitě odůvodnit nařízení služby přesčas (viz třetí podmínku její zákonitosti). Tento požadavek vyplývá nejen z obecných pravidel aplikace volné úvahy správního (zde služebního) orgánu, ale rovněž z interních předpisů a instrukcí služebních funkcionářů. Např. podle výše citovaného stanoviska Policejního prezidenta čj. SP-350/PR-2007 je „*případné plánování služby přesčas nutno vždy řádně odůvodnit důležitým zájmem služby, vyhlášením krizového stavu nebo ve výjimečných případech veřejným zájmem, tak jak předpokládá ustanovení § 54 zákona o služebním poměru*“. Odůvodnění má své opodstatnění i z hlediska požadavku právní jistoty a předvídatelnosti aktů veřejné moci. Soud nezpochybňuje tvrzení žalovaného o tom, že na nařizování služby přesčas se podle § 171 písm. h) zákona o služebním poměru nevztahuje řízení ve věcech služebního poměru. Je samozřejmé, že o nařízení služby přesčas se nevede formalizované řízení, ale má zřejmě povahu rozkazu vedoucího příslušníka. To ovšem nemění nic na skutečnosti, že z hlediska aplikace ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru je třeba, aby žalovaný jednoznačným a nezpochybnitelným způsobem prokázal, že služba přesčas není z jeho strany využívána k jiným účelům a za jiných podmínek, než které připouští platná právní úprava (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. září 2012, čj. 6 Ads 151/2011-126).

Ze správního spisu ovšem vyplývá, že žalovaný tímto způsobem nařizování služby přesčas neodůvodnil a ani napadené rozhodnutí takové odůvodnění neobsahuje. Žalovaný se navíc s námitkami žalobce v tomto rozsahu nevypořádal, vyjma citace platné právní úpravy a jejího výše předestřené výkladu. Vzhledem k tomu, že aplikace § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru do značné míry závisí na uvážení správního orgánu a žalovaný svou správní úvahu neopřel o dostatečně průkazné důvody, soud nemůže přistoupit ke zhodnocení postupu žalovaného, neboť rozhodnutí žalovaného neobsahuje odůvodnění, jež by činilo toto rozhodnutí přezkoumatelným.

Žalobce rovněž v podané žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nicotné. Svoji námitku opíral o tvrzení, že pokud Útvar pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby neměl ode dne 1. prosince 2011 ředitele, nemohl tohoto ředitele zastoupit ani náměstek. Rozhodnutí tak podle názoru žalobce vydal služební funkcionář, který neměl personální pravomoc. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je nicotný takový správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí považovat nelze. Takovými vadami jsou například absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu neexistuje, či nedostatek právního podkladu

k vydání rozhodnutí (z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. července 2005, čj. 6 A 76/2001-96, publikovaného pod č. 793/2006 Sb. NSS).

Městský soud v Praze neshledal takové nedostatky napadeného rozhodnutí ani jemu předcházejícího řízení, které by v této věci způsobovaly jeho nicotnost, nicméně musí připustit, že okolnosti, za nichž v prvním stupni rozhodl náměstek ředitele útvaru plk. Mgr. T. K., vzbuzují pochybnosti. Žalovaný se dovolával čl. 11 odst. 1 písm. c) závazného pokynu policejního prezidenta č. 42/2010, o personální pravomoci, podle nějž vykonává personální pravomoc v době nepřítomnosti ředitele útvaru policie s celostátní působností jeho zástupce nebo náměstek s výjimkou věcí, které si ředitel vyhradí. Podle soudu však za „nepřítomnost“ nelze považovat stav, kdy je místo ředitele neobsazeno (tím spíše, že závěr citovaného ustanovení počítá s ředitelem fungujícím, který si některé věci vyhradí).

Dále žalovaný poukázal na pověření plk. Mgr. T. K. ze dne 1. prosince 2011; tímto pověřením ve svém závěru argumentoval i senát poradní komise policejního prezidenta, který v žalobcově věci zasedl dne 19. března 2012. Soudu je však z jeho rozhodovací činnosti (viz rozsudek ze dne 12. prosince 2013, čj. 11 Ad 15/2012-53) známo, že senát poradní komise policejního prezidenta, který v právně totožné věci jiného příslušníka zasedl jen o pět dní dříve, o žádném takovém pověření nevěděl, a rozhodnutí v prvním stupni tedy podle jeho závěru vydal služební funkcionář, který k tomu nebyl příslušný. Pochybnosti soudu posiluje i fakt, že senát poradní komise v nyní projednávané věci o pověření věděl, ačkoli ve spisu nebylo založeno (žalovaný je založil do spisu až na základě žalobní námitky v okamžiku, kdy spis překládal soudu).

S ohledem na to, že rozhodnutí nemůže obstát z důvodu nepřezkoumatelnosti a že v novém řízení už podle všeho nebudou o věci rozhodovat služební funkcionáři pověřeni *ad hoc*, se však soud těmito pochybnostmi důkladněji nezabýval.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti shledal Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, proto napadené rozhodnutí pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez jednání zrušil a věc podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Výše nákladů řízení, které vznikly žalobci, je tvořena jednak odměnou jeho právního zástupce Mgr. Václava Strouhala, advokáta, jednak zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000,- Kč. Náklady na zastoupení jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu – žaloba) podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, účinného do dne 31.12.2012 ve spojení s ustanovením § 7 advokátního tarifu a dvěma paušálními náhradami hotových výdajů po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále byla jako součást odměny zástupce žalobce přiznána 21% daň z přidané hodnoty z celkové odměny za právní zastoupení v částce 1.008,- Kč, neboť právní zástupce žalobce je podle předloženého osvědčení plátcem DPH. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 8.808,-Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. dubna 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Simona Štěpinová